

Overvloed

Door Ritzo ten Cate

'Hey mooierd, ik heb iets voor je.'

'Sorry?' Een meisje van een jaar of twintig spreekt me aan alsof ze meer van me wil dan dat ze voor me heeft.

'Ja, ik heb iets voor je. Yvon heeft voorspeld dat ik je vandaag, op dit moment, hier zou tegenkomen en hier ben je! Precies zoals ze het zag in haar visioen. Dank je wel dat je gekomen bent, lieverd.'

'Je hebt iets voor me? En wie is Yvon? Je maakt me nieuwsgierig.'

'Dat is op dit moment allemaal niet zo belangrijk. Ik heb je gevonden, dat is het voornaamste!'

Ze grijpt me bij mijn beide schouders en zoent me dik op mijn linkerwang en op mijn rechter. Het voelt welgemeend.

'Ik heb je gevonden! Ik! Mijn zusters zullen trots op me zijn. Of misschien vinden ze het vanzelfsprekend. Hoe dan ook: ik heb je gevonden! Ga je mee?'

'Ga je mee? Waarheen?'

'Naar een iets rustiger plekje dan hier. Ik heb iets groots voor je. Iets groots voor jou. Iets groots voor de mensheid. Iets groots voor iets groots.'

'Maar ik was eigenlijk onderweg naar een afspraak...'

'Geen enkel treffen is zo belangrijk als onze ontmoeting, lieverd.'

Ze weet haar klanten wel te bespelen, zeg.

'Wat wil je me verkopen? Zeg het maar gewoon.'

'Niets, mijn liefste. Ik heb een geschenk voor je. Ik hoef er niets voor terug. Althans niet in een voor wat hoort wat transactie. Ik heb iets voor je. Wij hebben iets voor je: een geschenk van de kring, voor jou. Ga je mee?'

Wat kan me gebeuren?

'Ik app even dat ik later kom. Hoe lang duurt het ongeveer?'

'Hoe lang duurt het ongeveer? Na wat ik je ga geven, zal je leven anders zijn, mijn liefste. Jij bent de uitverkorene.'

Ik stuur Jaap een appje: 'Ik deel mijn locatie met je. Geen vragen stellen nu. Volg me.'

'Ga je mee?' En ze loopt al voor me uit. Ze kan wel uit de voeten op die hoge hakken, zeg.

Zonder echt te kiezen hol ik al in een drafje achter haar aan. Klikkerdeklik. Daar gaat ze. Ik volg. Met een paar grote passen ben ik naast haar.

'Vind je het ook zo spannend, Frank? Mijn hart bonst in mijn keel.'

'Hoe weet je mijn naam?' Ik steek haar mijn hand toe om haar uit te lokken haar naam ook prijs te geven, maar ze stapt vlot voort. Ben ik beland in een studentengrap of zo?

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

'Kom.' En ze schiet linksaf een steegje in. Ze gaat voor. Ik volg. Leuk pakje heeft ze aan ook. Na een meter of vijftig loopt ze op een metalen deur af, die een klein beetje blijkt open te staan.

'We verwachtten je al, zie je?' Ze knipoogt.

'Kom! Doe je de deur achter je dicht?'

Ik geef de deur een zetje en de rest gaat als vanzelf. Met een harde knal valt-ie in het slot. Er zit geen klink aan de deur, alleen een sleutelgat. Dicht is dicht blijkbaar.

Ze loopt voor me uit, een smal gangetje door, onder een poortje door, rechtsaf, nog een gangetje door, linksaf.

'Kom je?' Aan het einde van het gangetje is het licht. Als we dichterbij komen blijkt het een TL-balk te zijn. Ook hier staat een deur op een kier.

Ze duwt hem open met haar vingertoppen. 'Welkom, Frank. Ga jij maar voor.'

Hoe weet ze mijn naam toch? Is dit hoe heet dat TV-programma ook alweer?

Ik loop de trap op, inderdaad een soort van studentenhuis in. Ik haal mijn telefoon uit mijn jaszak. Je weet maar nooit. Is het niet om 112 of Jaap te bellen dan is het wel om een goede Dumpert-video te schieten. Want dát er iets gaat gebeuren is duidelijk.

De volgende trap is met rood tapijt bekleed en wordt verlicht met lantaarns aan weerszijden. Waar ben ik toch beland? Bovenaan de trap staat een andere dame me op te wachten. Ook zij draagt zo'n pakje en ook zij staat op torenhoge stiletto's.

'Welkom, Frank.' En ze maakt een buiging. 'Je mag je schoenen uitdoen en de trappen opgaan.'

Er is nog een trap. En wat voor één! Deze is breder dan de vorige en lijkt van massief marmer.

Elke volgende trede is iets breder en groter uitgevoerd dan de vorige, zodat de hoogste net zo ver weg lijkt als de eerste.

'Ga maar,' zegt ze en ze pakt mijn schoenen op.

Wat dit ook is, het is meer dan een willekeurig studentenhuis.

Aan weerszijden van de trap hangen om de paar treden twee schilderijen van jonge vrouwen, die me lachend aankijken. En ook zij dragen eenzelfde pakje.

Ik kijk achterom om te kijken waar ze blijven, maar ze blijven beneden aan de voet van de trap staan.

'Ga maar gauw!' herhaalt ze.

Als ik bijna boven ben, wordt een grote deur zichtbaar, je zou het haast een poort kunnen noemen. Aan beide kanten staan twee dames naar me te glimlachen, opnieuw in van die pakjes en op van die hoge hakken.

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

'Welkom, Frank. Je bent precies op tijd. De poort gaat over drie, twee, één seconden open.'

Klik. De twee deuren draaien naar binnen toe open, een enorme kroonluchter in een massief roodmarmeren zaal wordt zichtbaar.

'Ga maar, Frank. Yvon wacht met haar kring op je.'

Op de drempel van de poort blijf ik als vanzelfsprekend even staan. En ik maak een buiging. Zeven dames vallen haast in het niet in deze immense zaal.

'Treed binnen, Frank. Welkom in ons midden.'

De dame die recht tegenover me staat, stapt op me af. De andere zes lijken de wacht te houden.

'We hebben iets voor je, Frank.' Ik loop langzaam op haar af. Op het plafond is een blauwe hemel geschilderd met zonnen en sterren en takjes.

Ze reikt me een kubus aan en zegt: 'Alsjeblieft, Frank. Neem het maar aan. En dan mag je weer gaan.'

'Maar, maar, waar ben ik? Wie zijn jullie? En... waarom ben ik hier?'

'Dat is op dit moment allemaal niet zo belangrijk, Frank.'

Ze reikt de kubus aan, zo groot als zo'n grote dobbelsteen van vroeger op de basisschool. De bovenste helft is goud, de onderste helft grijs.

'Alsjeblieft.' En ze knikt. 'Je ontdekt het wel als je het opent. Het spreekt voor zich.'

Ik pak de kubus aan, buig om te danken en de andere zes dames komen in beweging. Ze begeven zich naar een soort altaar, achterin de zaal. Yvon draait zich om en gebaart haar te volgen. Zodra ik voor het altaar sta schuift ze een deksel naar achteren en verschijnt er een trap de duisternis in.

'Fijn dat je bij ons was, Frank. Ga nu maar.' En ze gebaart me van de trap af te dalen.

Ik kijk in een tunnel, waarvan ik het einde niet kan zien. De trap lijkt vanaf hier in een soort curve omhoog te lopen, maar dan dus eigenlijk naar beneden.

Ik volg de treden, de bijna duisternis in en ik hoor het luik achter me dicht schuiven. Geleidelijk wordt de afdaling vlakker en vlakker, totdat ik na misschien wel tien minuten tegen een doek aan loop. Het is zo'n zwaar velours gordijn dat open en dichtgaat op plekken waarachter iets belangrijks gebeurt.

Achter het eerste doek, hangt nog een doek en daarachter nog één en nog één en nog één. En dan voel ik een deur. Het is een deur zoals er zo veel zijn. Zou dit de uitgang naar buiten zijn? Ik duw de klink naar beneden en ik sta in een opgang uit een soort souterrain. Er liggen wat in elkaar gedrukte bierblikjes, een lege chipszak, wat bladeren een gebruikt condoom. Waar ben ik toch? Ik laat de deur achter me dicht vallen en loop het keldertje uit. Ik sta in een tuin aan het water. Welk water? Ik zou dit toch moeten herkennen.

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

Aan het water staat een oud houten bankje. Ik ga zitten en adem maar eens rustig in en uit. Wat was dit? En wat heb ik in vredesnaam in mijn hand gedrukt gekregen?

De kubus blijkt uit twee helften te bestaan, die ik uit elkaar kan trekken. Het gouden deel is de deksel, het grauwgrijze een doosje.

In het doosje ligt een roze balletje, zo groot als een knikker, maar het lijkt meer op een parel. Het roze van het balletje breekt de zon. Het ligt in een... oorschelp, ja, een oorschelp.

Ik pak het balletje tussen mijn duim en wijsvinger en bestudeer het eens goed. Het balletje voelt wat warm en zacht en lijkt wel te kloppen als een balletje met een hart. Wat zou het zijn? Een eitje?

Ik bekijk het pareltje van dichtbij, ruik er eens aan en het lijkt wel te ruisen. Ik hou het tegen mijn linkeroor en inderdaad: het ruist, het lijkt te vibreren van binnen. Voor ik het weet heb ik het in mijn gehoorgang laten glijden en hoor ik een diep sonore toon, een diep gezoem en gek genoeg niet alleen in mijn linkeroor, maar van alle kanten, in HD-surround. Ik hoor belletjes rinkelen of wat hoor ik toch? Ik sluit mijn ogen om me beter te kunnen concentreren op wat ik hoor.

Ik hoor golven, ik zie golven, van zon, een draaikolk en dan één die naar buiten gooit en niet naar binnen slurpt. Alles beweegt, alles trilt. Sterren, blaadjes, radertjes, lijntjes, alles in een veel hogere resolutie dan je normaal gesproken tot je kunt nemen.

Een warmte komt in me op, een gloed overkomt me. Ik voel tranen van geluk, het vloeit. Ik stijg op. Ik zie het bankje, de tuin, een huis, huizen, een stad, een bos, de zee, de sterren, zonnen.

Op inademing stijg ik. En... op uitademing daal ik? Echt? Heb ik controle over mijn vlucht? Ja! Waarheen ik maar wil.

Naar Marjan op haar werk; ze zit in een vergadering of zo en gebaart met haar handen en lacht. Mooi om haar zo bezig te zien.

Ik denk aan Jaap en ineens ben ik bij Jaap.

'Waar kom jij nou ineens vandaan?'

'Ik had mijn locatie toch met je gedeeld?'

'Ja, maar je was ineens weg en nu sta je ineens voor mijn neus. En waar zijn je schoenen? Gaat het wel goed met je?'

'Ik moet weer door.' Maar waarheen eigenlijk? Barcelona! Ja, die nog steeds niet afgebouwde kerk, hoog in de toren, in de zon. Wat een uitzicht!

Hoe zou het met pappa zijn? En daar zitten we.

'Goed je te zien, pap. Ik had je nog zoveel willen vertellen en vragen, maar we kregen geen tijd meer. En nu dus ineens wel. Zullen we mamma ook laten aanschrijven?'

NOORDWOORD

Literatuur verrijkt je wereld.

Ik zit in de trein naar Amsterdam, maar waarom zou ik reizen met zo'n ouderwets vervoermiddel als ik ook kan vliegen met mijn aandacht?

Plots zit ik op een plein in euh... ik zie mannen in jurken in een stad vol woestijnkleuren. Het is warm, te warm, te heet. Een beetje frisse lucht zou fijn zijn en ik zie ineens een ijsbeer op een ijsschots.

Terug naar kantoor maar even.

'Had je niet even van je kunnen laten horen, Frank?'

'Ik ben er toch?'

'We hadden zojuist een bespreking over de fusie, remember, Frank?'

Zonder jou hadden we niets te bespreken en dus kunnen we over een maand pas verder.'

Bla bla dit. Bla bla dat. En door naar een bos. Ik praat met een ree, luister naar een beuk, verdwijn in de wortels van een oude eik. 'Hoi wormen, wurmpjes, dingetjes.' Water stroomt, sap sijpelt, lava vloeit. Warm, heet, te heet en daar is die ijsbeer weer.

Ik friemel in mijn oor. Het balletje valt eruit. Ik sta weer in de winkelstraat.

Een dame van een jaar of twintig lacht naar me. 'Welkom, Frank. Help je mee om meer mensen te laten aansluiten?'